

[Einar Simonsen.]

det er, om der her kunde finde en stærk Arrondering Sted i den Tid, der kommer. Jeg skal ikke trætte Forsamlingen mere med at nævne de Arbejds- og Driftsbesparelser, det vilde bevirke. Vi, der har med Landbrug at gøre, ved, at med de moderne Driftsformer, vi nu benytter, med Græsning i Løsdrift og med Maskinmalkning, hvor det kræves, at Kreaturerne kommer i Stald 2 eller 3 Gange om Dagen, har det en overordentlig Betydning, at man har sin Jord liggende rundt omkring Gaarden.

Den Lov, der her foreslaas forlænget med et Par ubetydelige Ændringer, kan i og for sig virke paa flere Maader. Der er ifølge Loven en Kommission, som har til Opgave at tage Initiativet til disse Udskiftninger og Sammenlægninger, og det kan gøres paa den Maade — som er den almindelige og mest effektive —, at enten ved en Ildebrand, eller naar en Ejendom inden for et Byfællesskab er blevet saa gammel, at den trænger til at blive flyttet, sker der det, at man udstykker Gaarden, idet der bygges en eller to nye Ejendomme ude paa Marken; og saa bliver der foretaget forskellige Magelæg, saaledes at de andre Ejendomme i Byen faar deres Jord bedre arronderet. Men Loven indeholder ogsaa en Bestemmelse om, at man blot ved en almindelig Magelægning af Lodder, naar Kommissionen giver sin Anbefaling, kan opnaa at blive fritaget for de forskellige Papiromkostninger, som ellers er forbundet med en saadan Mageskiftning.

Jeg ser af Landstingets Fortryk, at dette sidste ikke har været drøftet derovre, men jeg vil gerne sige, at det er ikke saa smaa Arealer, der er blevet mageskiftet uden om Kommissionen, altsaa uden at Kommissionen har taget Initiativet, men hvor den har givet sin Anbefaling, og derfor har man kunnet faa Stempelfrihed og faa lidt bedre Betingelser for at faa Mageskiftet gennemført. Jeg kan nævne, at i min egen By, hvor der er 11 Gaarde, blev der i 1929 og 1930 foretaget en saadan Magelægning, som berørte 8 af disse 11 Gaarde, og som førte til, at flere Hundrede Tønder Land blev mageskiftet, men uden at der blev bygget nogen ny Ejendom — derimod var der 3 mindre Husmænd, der fik Tillægsparcereller —, og alt dette fandt Sted paa Byens Ejendomsbesidderes eget Initiativ, uden at Kommissionen havde noget som helst med det at gøre. Men Kommissionen anbefalede Ordningen, da den saa, at det var fornuftigt og rigtigt, hvad vi lavede, og saaledes fik vi dette gjort, uden at det kostede ret store

Beløb ud over, hvad vi skulde bruge til Opmaaling af forskellige Parceller.

Der er nævnt noget om, at denne Kommission eventuelt skulde ophæves; baade den højtærede Landbrugsminister og det ærede Medlem af Socialdemokratiet Hr. Hinrichsen har været inde paa, at vi snart maatte være ved Vejs Ende med dette Spørgsmaal. Jeg tror nu, at der er meget langt tilbage. Vi har den brede Ende tilbage. Det er ikke et Spørgsmaal, der lader sig ordne hverken i 5 eller 10 eller 20 eller 30 Aar; der vil gaa et Par Menneskealdrer, før vi faar det løst. Men selv om man skulde gaa til at ophæve Kommissionen, vil jeg dog meget anbefale, at vi i hvert Fald beholder en Bestemmelse om, at de Mageskifter, der finder Sted paa samme Maade som nu, kan beholde den Favørstilling, de har nu, ved at faa Frihed for Papiromkostningerne.

Der siges nok, at det gaar saa smaat, og det er for saa vidt rigtigt; det er dog ikke ganske faa Ejendomme, der har faaet gjort noget ved den Sag; der er blevet udskiftet mange Parceller i de Aar, der er gaaet, men jeg indrømmer, at det gaar alt for smaat.

Der er da Grund til at spørge: Hvad er Aarsagen til, at det gaar saa smaat? Her ligger det lgefor, hvad der i hvert Fald hidtil, i hvert Fald indtil for nylig, har hemmet mest, og det er hele den Stilling, som Bonden har til sin Jord, den konservative Indstilling, man har over for Jorden. Navnlig naar der er Tale om en Slægts-ejendom, er der en vis Antipati mod at gøre store Forandringer. Det er en af Grundene til, at det hidtil er gaaet noget smaat. Men de økonomiske Forhold, saaledes som de har formet sig i de allersidste Aar, er vel alligevel i Øjeblikket og vil sikkert ogsaa i Fremtiden være det, der er mest hemmende for en stærk Udvikling paa dette Omraade. Det er nu engang saa, at med de Byggepriser, vi har, vil Laanet, selv om det nu bliver sat op fra 10 000 til 14 000 Kr., langt fra slaa til, og naar Laanet skal placeres inden for Ejendomsskylden plus Besætningsværdien, skal der en betydelig Egenkapital til for at oprette disse nye Ejendomme.

Jeg synes, at Ministeren af saglige Grunde burde være gaaet med til det, som Oppositionen i Landstinget foreslog, nemlig at forhøje Beløbet, de 14 000 Kr., til f. Eks. 20 000 Kr. og saa lade Laanet staa lidt længere ude, end det kan efter Lovforslaget. Paa en saadan nyopført Ejendom skal der et godt Stykke Tid ikke anvendes noget